

JEŽI

Izhaja vsako prvo in tretjo soboto v mesecu.
Cena na leto 6 K, na pol leta 3 K, za Nemčijo
7 K 20 h, za vse druge države 8 K 40 h,
Posamezna številka 30 h.

Štev. 9.

V Ljubljani, dne 4. aprila 1903.

Leto 1.

Izlet na Šmarno goro.

Pijmo!

Pijmo ga! Le pijmo ga!
Noe, star očak,
barko vozil štirideset
dni je — pravi veseljak.

Pijmo ga! Le pijmo ga!
Marko kraljevič
veder je izpil do dná,
to je vam bil ptič!

Pijmo ga! Le pijmo ga!
Če slovenski kmet
v praznik v jarku ne leži,
že mrzi mu svet.

Pijmo ga, le pijmo ga
kakor Marko kraljevič,
kakor Noe stárosta,
kakor naš kmetič!

Don Juan,

Nekdo filozofira,
pa nič ni pust,
ker vse z argumenti
podpira
od ust do ust.
Taka filozofija
ni težka nič,
ali — kdor jo razvija,
je vendar ptič!

Ivan Golob

Nedeljski počitek Ljubljančanov.

Smola ali kaj . . .

. in bódite uverjeni, da zapuščam težkim srcem svojo prijateljsko družbo, ki mi je bila tolikokrat v zabavo, še večkrat pa v tolažbo. Slovo iz tega toli hvalisanega mesteca bi mi napravilo največje veselje, ako bi ne imel vas. Kilometri in kilometri me bodo ločili od te družbe, toda moje misli bodo večkrat prihajale v vašo sredo in se vzradostile, ako se snidejo tu z malim spominom na mojo osebo. Tej imenitni prijateljski družbi kličem toraj pri svojem slovesu: „Na veselo svidenje!“

„Kol'kor kapljic, tolk' sto let“ . . . Ubrane glasove je spremljalo veselo žvenketanje polnih čaš in mogočno pokanje šampanjskih steklenic. Sledil je govor govoru, napitnica napitnici. Vsak se je hotel posloviti v kratkih, a vse prej kot jedrnatih besedah od priljubljenega prijatelja, Ivana Pečnika. Hvalili so ga kot najboljšega pevca, a v resnici je zapel slavljeneč v celem svojem življenju samo eno pesem, namreč „Ljub'ca moja, kaj si strila“ in še to po melodiji „Bog ohrani“, povzdigovali med najboljše literate in pisatelje slovenskega naroda, akoravno je le oglas v lokalnem časopisu, da je izgubil zlato uro v — skih ulicah, pričal o njegovem pisateljevanju in še ta literarični poskus se mu je ponesrečil, ker se je koj potem spomnil zadnjega kroka, denarne suše in rešilne zastavnice, prištevali so ga najspretnejšim telovadcem, sploh je Ivan izvedel pri svoji valeti iz prijateljskih ust še za marsikatero svojo prednost in čednost, o katerih se mu niti sanjalo ni pred dvema urama.

Še enkrat je moral vstati. Zahvalil se je za mile besede, obljubil, da bode krepil svojo pisateljsko žilo, na katero so ga komaj oni opozorili, zagotovil družbi, naj računa na njegov močni tenor ali bas pri prvi možni priliki in izjavil svoj trdni sklep, da se posveti v svojem bodočem kraju z vso unemo sokolski telovadbi in da ne miruje prej, dokler si ne polomi vsaj dveh rok pri vratomlnih skokih in vajah.

Rokostiski, pristrčni pozdravi in — živahne valeté je bilo konec.

Ne dolgo potem sta sedela Ivan in Žitko v kavarni, zatopljena v živahen pogovor. Vsi drugi so se razkropili, le zadnji je še ostal, da spremlja tri ure pozneje odhajajočega prijatelja k zjutrajnemu vlaku.

„Zelo nelaskavo si se izražal pri valeti o našem mestecu“, je začel Žitko nekoliko užaljen. „Res je sicer, da sem bil odsoten celih šest mesecev, in da ne morem poznati pravega vira tvoje antipatije, toda opozoriti te hočem le na neovrgljiva dejstva: lega tega kraja je krasna, podnebje milo, vreme — kako naj se izrazim — mehko.“

„In sicer tako, da se vdiraš po najmanjšem dežju do kolen v blato.“

„krasna okolica s svojimi prijaznimi vasicami“, je nadaljeval Žitko ne oziraje se na prijateljev ugovor.

„Tebi gotovo še ni znano, da so prišle v eni teh tvojih prijaznih vasic jeklene pesti kmetskih fantov v ne baš prijazno dotiko z mojimi rebri, ker sem hotel oblažiti s potolažljivimi besedami tepeško, ki se je unela med njimi. Kaj ne, prijazne vasice!“

„Mesto samo ti nudi animirane domače zabave posebno v predpustnem času.“

„Gotovo, gotovo,“ se je vmešal Ivan, „ako je zabava v tvojih očeh tudi to, da se moraš noč in dan truditi v pripravljalnem odseku, pri raznih eno-, dvo- in trodejankah, kjer poljubuješ v svoji Romeo-vi ulogi kako staro, a izkušeno igralko, da moraš v slučaju deficita kake veselice primanjkljaj dolžan ostati, pri vsakem plesu pa žrtvovati slovenskemu narodu par litrov potu, rokovice, ovratnike itd.“

„Ha, ha! In vendar si bil najbrže vedno prvi na plesišču. Da nadaljujem: ker je mesto majhno, se lahko smatramo veliki družini, kjer te vsak pozna, kjer vsakega poznaš.“

„Istina, katero ti, Žitko, lahko potrdi moj klobučar, kojega sem moral počastiti radi stokratnega odkrivanja na dan vsak drugi mesec s svojim obiskom, in zopet sem moral nepotrebne izdatke zabeležiti v svoji mesečni bilanci. Toda to so le malenkosti! Sedaj te pa hočem seznaniti z najmarkantnejšimi svojimi spomini,“ in Ivan si

je zapalil smodko, zrl nekoliko časa pred se, kakor da bi se orijentiral v svojem kaosu svojih ne baš prijetnih spominov in začel:

„Pred kratkem se je klatil cel božji dan dunajski fotograf po ulicah s svojim aparatom, da napravi par novih razglednic, in — teden dni pozneje? Ko bi imel sedaj tega dunajskega postopača pri sebi, ti dam častno besedo, da napravim iz njegove glave najboljšo „kamaro obskuro“.

„Slučajno sem namreč kupoval razglednice za mojo Fanico. Priporočalo se mi je najnovejše, izbiral sem in — vrag! Prva slika: Zastavniča in jaz, imenitno kakor še nikjer zadet, sem jo zapuščal in prešteval dobljeno vsotico. Druga slika je pa predstavljala trafiko, na vratih trafikantinja, kateri sem mimogrede stisnil roko ravno tačas, ko je izprožil nepoklicani pritepenec svoj aparat. Ne moreš si misliti mojega stališča! Nakupiti vseh pet tisoč razglednic? Brr! Prišel sem srečno na pametno idejo, povedal še isti dan svoji gospodinji, da je v mestu tujec, ki mi je tako podoben, da ga je zamenjal že marsikdo z mano. Starka se je sicer jezila nad svojo nevednostjo v tej zadevi in nisem se varal, še isti dan je vedla cela ulica, drugi dan pa že vse mesto izmišljeno novico o mojem istoličniku. Sedaj pa pride krona vsemu.“

Stresel se je Ivan po celem životu, zabrusil smodko v kot, prižgal drugo, izpil polno čašo vode, česar ni storil mogoče že pet let, in strahom v očeh je opazoval Žitko te simptome ljutega notranjega viharja. V srce se mu je smilil prijatelj, kateri je zagrabil drugo kupico, ter požiral bilijone in bilijone vodnih bakteriev.

„Govori, Ivan, govori, in ne pusti me mreti strašne negotovosti! Ali so te okradli prvega, ali so ti prevzeli Fanico, ali je vdrl mogoče kak dunajski fotograf v tvojo sobo, in te fotografiral kot model za Adama?“

„Ne, ne, zaročili so me!“

„S Fanico?“

„Ne!“

„Koliko tisočakov?“

„Za vsako leto tisočak, t. j. 39 tisoč, vrhu take dote še gospodično, ki škilec kaže

pod precejšnjim mahom svoje umetno zobovje sredi velikanske zaloge rižave moke in ameriškega rdečila v ličnih predalih, ali v obraznih gubah.“

„Častitam, častitam k taki sreči,“ in Žitko mu je ponujal čez mizo svojo desnico, katero je pa moral koj odmakniti videč nevarno gesto svojega prijatelja „toda svetujem ti, da odložiš vsaj za ednajst let svojo poroko, ker potem dobiš celih petdeset tisočakov t. j. sto tisoč kron nove avstrijske veljave. Ali bi bil mogoče tako prijazen, srečni Kres, in mi posodil na ta račun par stotakov?“

„Ne norčuj se, Žitko! Poslušaj in pomiluj me! Bil je plesni venček. Fanica je sedela tik gospice Eulalije, katere prej še poznal nisem, k večjemu kot bogato, vedno in vedno sedečo plesalko. Pri valčku sem se priklonil Fanici. Eulalija, njena soseda, je gledala križem, skočila mi v naročje in plesati sem moral ž njo. Videl sem le še ljubki nasmeh Fanice in devetintrideset tisoč sem vlačil okoli. Pri polki — isto. Pri mazurki sem se pa Eulaliji priklonil, češ, zdaj pride enkrat Fanica na vrsto. Nič, nič, zopet sem jo imel, zardevala je v mojih rokah, garde-dame so stikale glavice vkup, prijatelji so mi po končanem plesu častitali k bogastvu — Fanica je pa sedela ter zaman čakala mene. Mislila je, da jo ignoriram, začela jo je boleti glava, vstala je in zapustila dvorano, med tem ko sem jaz sukal Eulalijo po parketiranem podu. Vse me je jezilo, vse me je gledalo, gospa kontrolorjeva je rekla kar na glas, ko sem šel mimo nje, svoji sosedi: „Pokvarjeni svet! Denar, denar, ne pa ljubezen. S Fanico se je že skregal! In kako ga je ljubila.“

Prespal sem svojo jezo, in drugi dan sem dobil od Eulalije pismeno vabilo k večerji. Imel sem hudega mačka in kaj vsega ne stori človek v mačku. Šel sem. Soba, klavir, pri njem Eulalija. Igrala je odlomek iz Mozartovega „Don Juan-a“, in vedno govorila vmes: „Ah, Mozarta sem že ljubila kot otrok.“ Pogledal sem njen zardeli obraz in prišel do neovrgljivega zaključka, da je bila najbrže prva ljubica znamenitega glasbenika.

Igrala je res izborno, Nič čudnega, saj bi še jaz postal gotovo virtuoz, če bi trpinčil tipke po pet ali šest ur na dan in to najmanj trideset let.

Ker pa večerja še ni bila pripravljena, in ker je bilo gradivo za pametni razgovor ravno pri rokah, sva se začela pomenkovati o glasbi in glasbenikih. Glavno besedo sem imel seveda jaz. Navduševal sem jo za Beethovenove valčke, opozarjal jo na krasno harmonijo Bachovih mazurk, odobral Paganinijeve poskočne polke in skoraj solzil sem se, ko sem ji pripovedoval o Mozartovi smrtni nevarnosti, kako je igral namreč le po zadnji struni, kako ga je spremljal volk, dokler ni počila goslim zadnja struna, logarju puška, volku pa srce. Vrhu vsega bi še jaz počil kmalu v smeh, ko sem videl njene „otroško“ — najivne poglede.“

„No, lep „testimonium paupertatis“ si si dal! Saj vendar nisi tak ignorant na tem polju! Zakaj pa nisi omenil še Palestrinovih čardašev?“

„V začetku sem se le šalil, ker se pa Eulalija ni hotela smejati mojemu ponesrečenemu dovtipu misleč, da res nimam pojma o glasbenem slovstvu, sem šel vedno dalje, dokler nisem povzdignil Mozarta do Aškerčevega „Godca“.

Da bi prišla večerja tačas na mizo, bi rad žrtvoval pet Eulalijinih tisočakov, ker je začel moj želodec kruliti najlepšo Beethovenovo sonato. Najraje je govorila ne sonata ampak Mozartova nevesta o ljubezni, za katero sem se tudi jaz navduševal, saj mi je vedno plavala Fanica pred očmi. Ko je pa ona povešala sramežljivo oči in mogoče čakala da prisežem na kolenih njenim devetintridesetim tisočakom ljubezen in zvestobo, sem se koj iztreznil in ji oziraje se na bližajočo se večerjo pripovedoval o rimskih pojedinah, o Lucullu, Neronu in kaj meniš, da je rekla: Rimljani so mi antipatični, ker je moralo umreti toliko tisoč slavčkov, da je par požeruhov okusilo slast nebeških jezikov teh krilatih pevcev mlade ljubezni. In prišla je zopet točka o — ljubezni.

Čakaj, sem si mislil, zdaj me pa ne spraviš več na to polje! Z vso unemo sem

bičal nesramno postopanje turške vlade napram sosedom. „Meni ugajajo Turki, ker imajo polmesec v svojem grbu. Kdor pa ljubi slavčke in luno, in naj je tudi samo polovica lune ni nesramen, pač pa dovzeten za najblažji čut na svetu, za — ljubezen.“ Trumf!

Večerja je bila moj rešitelj. Večerja pa, ah — najbrže je moja gospodinja izdala Eulalijini skrbni mamiči moja najljubša jedila.

Drugi dan se je že govorilo po mestu o moji zaroki, tretji dan se je divila gospodinja mojemu namenu, četrti dan sem hitel v uredništvo tukajšnjega lista, da ni priobčila prihodnja številka moje oficijelne zaroke. Vzel sem dopust in izginil za teden dni iz tega ljubeznivega kraja. Še nikdar nisem plačal toliko za eno samo večerjo. Fanica je želela v svojem zadnjem pismu častitemu gospodu Ivanu Pečniku srečo k njegovi zaroki, prepovedala si vsako dopisovanje, da ne bi mogoče dvomila prej ali slej bogata zaročenka o njegovi zvestobi in ljubezni. Ironija je bila ostra, jaz pa popolnoma nedolžen. Pojasnil sem ji vso zadevo toda zaman, — govorica je zmagala. Hitro sem prosil potem tudi za premestitev, in ni ga človeka, ki bi se tako razveselil dekreta kakor jaz. Čas hiti! Plačam!“

„Smola ali kaj...“ je mrmljal Žitko pred se, in kmalu sta zapustila prijatelja kavarno.

Sede na lipi ptičke tri.

Sede na lipi ptičke tri.

Zapoje prva, žvrgoli:

„Fantiča mladega poznam,
spat rad bi šel v devojčin hram.“

Zapoje druga, žvrgoli:

„Dekle mu tega ne pusti.
Boji se štokrlje in sveta,
sicer pa ga prav rada 'ma.“

Zapoje tretja, žvrgoli:

„Pa s tem še vsega konec ni;
Ne ve se, kje, kedaj, kako —
al nekaj še iz tega bó!“

Ivan Golob.

Volbenk Perogrizek.

Kot c. kr. uradnik moral bi sicer držati svoj uradni jezik za zobmi. Dolgoletne in velike izkušnje v naši politiki, kakor tudi diplomatične zveze z našimi prvaki pa mi vелеvajo zopet, da tudi jaz zinem katero modro in resnično v „korist“ našega naroda.

Koliko let že brišem z rokavom prah po pisalnih mizah raznih uradov in koliko stotin gosjih repov sem še zgrizel v dolgih teh letih, ne bodem tu pojasnjeval; ker sam o sebi govoriti in svoje zasluge obešati pod milo nebo, kakor obešajo bizoviške perice ljubljanske srajce, ali pa dr. Šušteršič junaške svoje čine v njemu brezpogojno udanih časnikih, ni lepó in tudi ni moja navada. Govoriti hočem torej le bolj o zaslugah mojih prijateljev in znancev, s katerimi pridem večkrat v neposredno dotiko, in kateri mi svoje namene in dejanja kot poslušnemu prijatelju brez vsakih pridržkov razkrivajo.

O vseh ne morem in nočem govoriti obenem, ker to bi bilo preveč za občutljive želodce „Ježevih“ častitih bralk in bralcev in bi tega niti prebaviti ne mogli. Polagoma, tako polagoma hočem govoriti, da nikomur ne pokvarim želodca in pa tudi, da se mi

ravno ne bo moglo očitati, da vežem otrobe.

Najzvestejši prijatelj mi je dr. Šušteršič; ž njim pridem tudi največkrat v dotiko, ker tudi jaz rad obiskujem bolj nemške gostilne in hotele kakor dr. Šušteršič, saj tu se mi ne gleda tako v zobe. Ta moj prijatelj tudi ni tako naiven, kakor ga opisujejo liberalni slovenski časniki. Tudi največ diplomatičnega duha mu po vsej pravici prisojam. Kakor vsak diplomat, tako tudi dr. Šušteršič ne pozna doslednosti in zato mu je silno težko slediti na skrivna njegova pota in stezice. Ako kedaj na skrivnih teh stezah stopi njegova noga v nakopičeno blato, obriše in očisti si čevlje takoj in v vsej svoji glorijski stopi zopet na plano in stranka, katera stoji in kima za njim kakor zrelo žito na polji, vsprejme ga zopet z razprostrtimi ro-

kami v svojo sredo in mu zakriči: „Slava mu! Prišel je brezmadežen iz blata!“

Njega ne ukloni nobena sila in noben poraz mu ne vzame poguma.

Da je dr. Šušteršič diplomat v pravem pomenu besede, dokazuje tudi najbolje to, da tedaj, ko je vzel v roke koso, da bi si nakosil sena, potrebnega za svoje življenje, ni šel kositi na pokošeni travnik liberalne stranke, temveč na bujno zeleneči klerikalni, ali recimo: katoliški travnik, kjer stoji skoro edini kosec sredi dobro z žlindro pognojjenega travnika in kosi na vse strani brez konkurence; seno za življenje potrebno pa se mu kopiči in kopiči.

Da bi kedaj stegnil svojo roko na liberalni travnik, ne pride mu niti na um. Čemu bi tudi brezpotrebe krhal svojo koso ob strnišči liberalnem; saj se mu na levici razprostira tudi še nemčurski travnik, na katerem še vender tuintam poganja snop vabljeviga prigrizka. No, da seže od časa do časa tudi po teh prigrizkih, ni mu zameriti, saj je, kakor sem dejal — diplomat.

Kot diplomat pa tudi ne sme imeti nobenega prepričanja. In dr. Šušteršič tudi še nikdar ni trdil, da ima prepričanje in da ravna po prepričanju. On je, kratko rečeno,

zelo praktičen mož, tako, da ob lepem vremenu ne jemlje dežnika s seboj, ob dežju pa tudi ne hodi s palico v roki; tudi oblači se po letnem času in že to samo ga vzvišuje nad stranko njegovo, katere pristaši hodijo po zemlji tudi v najhujši vročini v dolgih suknjah, istotako kakor v največjem mrazu.

Danes sestavi in ustanovi klub, pusti se voliti načelnikom, jutri odstopi in prepusti klub svoji usodi. Prav, kakor mu veleva diplomatična duša, ali kakor ga zasučé sapica potrebe.

Za danes je on, edino le on prav iz prepričanja katoliškega mišljenja, in to zato, ker ta stranka potrebuje njega, še bolj pa on to stranko. Dr. Šušteršič je mož svojega časa in je v pravem času stopil v krog katoličanov ter sedel na prazen stoliček in ga primaknil k dobro obloženi klerikalni mizi. Istotako bi storil najbrže tudi dr. Tavčar, kakor je storil dr. Šušteršič, toda usoda je hotela, da se je našel tedaj, ko je še dr. Tavčar iskal prostora, kjer bi si mogel odpočiti svojega rojstva kosti, od napornega študiranja, še prazen stoliček med liberalnimi Slovenci. Tudi iz liberalne skledé se je še prav vabljivo kadilo tedaj. Da je dr. Tavčar zasedel ta stoliček, šteti se mu ne sme v zlo; „kdor prej pride, prej melje“, tako pravi pregovor in tako sta si mislila tudi dr. Tavčar in dr. Šušteršič. Kdor pa si bo hotel sedaj odpočiti na kakem takem strankarskem stoličku, moral si bo pač še le ustanoviti kako stranko. To bo srednja stranka. Kdo bo ustanovil to stranko ter prvi sedel na nje prestol, pokazala bo bodočnost. Kateri mizar bo delal tretji stoliček in iz kakega lesa, vam bom že povedal, kakor hitro se bo isti dal v delo. Tudi to vam bom še povedal, katero mesto bosta dovolila lastnika prvih dveh stoličkov novemu. Ali ga bosta postavila med se v sredo ali čisto na stran. Tedaj potrpljenja prošim, vse bo prišlo počasi na vrsto.

— Špis.

Dober izgovor.

Janez, daj mi no en frakelj žganja, saj plačal ti ga ne bom, ker nimam nič denarja v teh hlačah, doma pa nobenih hlač.

Non plus ultra.

Hribolazec: „Ali imate vino?“

Micka: „Na-a!“

„Pivo?“

„Na-a!“

„Mleko?“

„Na-a!“

„Sir?“

„Na-a!“

„Kaj pa sploh imate?“

„Razglednice imamo!“

Utemeljeno.

A: „Kakó, da ne vzameš nikdar ključa od hišnih vrat, če greš zvečer od domá?“

B: „Boš vraga! Ko pridem domóv, vidim sicer najmanj sedem ključavnic, a prava ni nobena.“

Umestno vprašanje.

Jožek (zavriska ponoči).

Tonček: „Nekál na ukej, de te pulcaj ne uzame!“

Jožek: „Kuà! Zakuà pa cuga na uzame feltlaut, če ponoči zavliška?“

Žane z Iblane.

Vidja, gspud „Jež“: Un dan sa ble tku hedi name, k sm nm tiste fabrke pa mašine naprej metu, de se jeh dons še uprašat na upam, če sa u nhn fabrk tiste štumfe naštrikal, za tista ta debela punca, k ja pud tibuli kažeja in k šterstušestnajst funtu vaga, pa k ja u nuben vagon na ajznpn na morja spraut. Men je tud moja Jerca naručila, de b jeh uprašu, kulk štren pavale sa punucal za tiste štumfe. Pa jest jeh rajš nečm prašat, kokr de b se nm zameru. Nej jeh le Jerca sama upraša, če je glih tku ferbčna.

Porka štelaza, gspud „Jež“. Zdej boma imel pa spet kuri lontak, k boma u gmajšna vulil. Žane ga bo spet enkat orng pihnu. Uni še menda na veja, za kua je vse Žane za punucat, sej še mende na veja, de je biu moj oče enkat u kazin za birta.

Prmejš, gspud „Jež“; tekat je blu use drgač, kokr je pa zdej. Čika tekat Žane še pugledu ni, k ga je usak dan ud cukrpo-harije trebuh bolu. Zdej se m pa tku gudi, kokr kašnmo psè na žegnajn. Svet je zdej čist narobe. Tist, k sa učas s piskram pa s penzlnam pu mest ukul letal pa trjatreceglce popal, in pa u trjatr kulisne sm pa ke pre-ri-val, zdej tku gspuda špilaja, de še čika na pubereja; jest pa k sm biu tekat tku nobl, de me je mogla gudnant pud tibuli vozt, se morm pa zdej za čikm gajsnat.

Pa zdej, k se boja začele vultve u gmajšna, bo že spet buli zame. En par dni se boma ukul vuzil pu mest tku nobl, de m boja še pulcaje mogli salutirat; pa pil boma, kokr kakšne žoune na regements-koštng.

Tist Štefe, k u šnklauske cajtng piše, me je že tou uđinat, de b za negove gspude pu mest ukul letu. Jest pa nism tku naumn, de b za en star kolouratou golaš, pa za en par kanclajđinarc pu mest čeu-le trgu. Na boš, Štefe, sm mu reku. Če s glih nafri-gan, kokr kašn ta jezičn dohtar, pa morš mislt, de tud Žane na pije tinta za frušte-k.

Desetkat bl pametn bo, če putegnem s tistm Bolčam, k s kojnm baranta in k ga še iblansk žepan zavle kojn ubrajtaja; pol pa z negoum prjatlam Ilija Prpredovičam, k same prešiče viža in regira. Sej sta me tud že prusila, de b za nhna stranka hodu pu iblanskh hišah, pa ldi na rotuš ulaču. Pa jest še nč na vem, kam b se ubrnu, de b m bul kazal. Tist Bolč zna res guvort, kokr kašn fajmešter, pusebn, kdr se ga naleze. Prpredovič zna pa tud več šprah, tku, de sm ga že pu hruvašk in pu lašk, pu nemšk in pu krajnsk slišu klet in se nad sojm prešičm jezet. Umazan pa te ldje tud nisa. Jest še dobr vem, kok sma enkat pu gmajšneh vultvah u Prpredoviču štari tam pr ta nou klaunc pečenga kuštruna jedl, pa ta narbulš vin pil. Cela nuč sma tekat pil, zutri nas je pa Ilija usacga pusebi u sojm voz dam pelu. Jest sm se ga tekat tku nalezu, de me je furman pu pot iz vuza zgubu in sam tulk še vem, de sm se pol tam pr mrjanum u enmo kot zbudu.

Jest že mislm, de b blu ta narbulš, če b se spet teh ldi puprjeu. Prpredoviču kuštrun je tku bul, kokr pa Štefetu al pa kulouratarju golaš. Pa tud gspud Zancek me boja pol bl ubrajtal, če bom z Ilijatam pa z Bolčam putegnu, kokr pa s Štefetam. Morbt m boja pol gspud Zancek pol še zatu kašn dinst na rotuš skumenderal, če družga ne, de bom hodu tist mesec na rotuškm turne ubračat, de boja ldje saj vedl, kdaj je pouna luna u Iblan, de se boja bl varval.

Kaj pa uni prauja k tem, gspud „Jež“; al na mislja tud uni, be b blu tku ta narbulš. Sej gvišn tud uni bl s Prpredovičam pa z Bolčam držeja, kokr pa s Štefetam. Zmagal boma pa tku, če s jest naprej uzamem; tku de nam na more falet. Jest b se že zatu rad gspude Zanke prkupu, de b se me pol pulcaje na upal za usaka figa zanuhtat. Zatu k sm tiste rotuške košte, k ja kerkrmajstrca kuha, že zdauni set; sej b še Prpredovičuve prešiče zagiftala, če b jeh s tista košta futrala.

Kar tku bom naredu; Štefe nej me pa ploza, pa sam tiste kanclajdinarce kadi.

— Špis.

Fatalno vprašanje.

Gostilničar: „Ni-li to čisto vince?“

Gost: „Prav snažno vince!“

Gostilničar: „Me prav veseli!“

Gost: „Ga pač večkrat operete?!“

Malenkost.

„Vam, gospod profesor; samo Vam se imam zahvaliti za vse, kar znam,“ laskal se je dijak koncem leta svojemu profesorju.

Profesorja je ta hvaležnost ganila do solz, zato uljudno odgovori dijaku: „Oh, molčite, molčite o tej malenkosti!“

Hitro porabil.

„Ti, Blaž, odkar sem bil zadnjikrat bolan, zapustil me je ves spomin, tako, da že ne vem več, kaj sem storil pred tremi dnevi.“

„Ti, siromak, ti! Toda, kaj sem že hotel reči? Boštjan, ali bi mi ne hotel posoditi sto kron, vrnil ti jih bom — v štirih dneh.“